

Reactie op internetconsultatie huurtoeslaghervorming

De regering geeft als aanleiding voor dit voorstel:

In het coalitieakkoord 2021-2025 'Omzien naar elkaar, vooruitkijken naar de toekomst' is daarom de ambitie benoemd om op termijn toeslagen af te schaffen. Er moet een eenvoudiger stelsel voor ondersteuning van de mensen met een laag inkomen voor de huidige werkwijze in de plaats komen. Als stap hiertoe is in het coalitieakkoord een set maatregelen opgenomen om het instrument huurtoeslag te hervormen.

Deze absurditeit is overgenomen van de reactie waarmee het kabinet zich wilde verschonen van zijn wanbestuur (*liegen, ontkennen, weigeren te adresseren*) rondom de problemen met de kinderopvangtoeslag. Zo werd het eigen immoreel verwerpelijk en weerzinwekkend actief handelen naar de achtergrond geschoven.

Het is nu belangrijk dat daardoor het volgende niet aan de aandacht ontsnapt.

Er is toen door de toenmalige en huidige bewindspersonen ook, gelijk daarmee, met grote brutaliteit een voorschot op toekomstig beleid genomen.

Verdere afbraak van het maatschappelijk recht op een adequate en voldoende ondersteuning vanuit de overheid bij individuele armoede staat om verschillende redenen bij de bij dit kabinet betrokken politieke partijen op de agenda. Maar wat ze delen is dat ze armoede als middel waarderen; als een mogelijkheid om wat zij als maatschappelijk gewenst gedrag zien af te dwingen.

Wie toeslagen wil afschaffen moet gewoon zorgen voor daarbij passende inkomens- en prijsniveaus. Scharste is marktfaalen en vereist overheidsingrijpen, simpeler wordt het niet.

De hier voorgestelde regeling betekent dat huuropdrijving door de verhuurders met een toeslag beloond, en (vrijwillige) beperking van huurstijging wordt afgestraft, én de armsten het gelag betalen.

Het wordt in de toelichting als noodzakelijk vanwege de woningcrisis voorgesteld. En er wordt verwezen naar de oplossing waar men aan zou werken en die op komst.

Helaas is er geen enkel bewijs voor dat er überhaupt voldoende woningbouwprogramma's uitgevoerd zullen worden. Er zijn alleen maar aanwijzingen dat het niet zal lukken door vele gelijktijdige problemen. De politiek rekent de samenleving en zichzelf zich steeds vaker vooraf rijk met voornemens en afspraken waarvan totstandkoming en uitvoering ongewis of onwaarschijnlijk zijn.

De woningcrisis is het resultaat van beleid. De effecten van dat beleid waren vooraf bekend, vaak gewenst en allemaal geaccepteerd door de verantwoordelijke partijen. Er is met opzet een situatie gecreëerd waarin woningen een gesubsidieerde en van belasting vrijgestelde vorm van individuele vermogensopbouw zijn geworden. Dat wilde men tot stand brengen.

Maar dat betekent ook dat een werkelijke oplossing van de woningschaarste tot aanzienlijke verliezen voor individuele huiseigenaren zal leiden.

Schaarste is in het belang van de bezitter, het vergroot de waarde van het bezit. En dat zijn de mensen die in dit land nog stemmen op de partijen die het beleid mede kunnen bepalen. De weinige stemmen van mensen met lagere inkomens gaan naar partijen die buitenspel staan.

Het ligt niet voor de hand dat de betrokken partijen hun eigen achterban het gelag voor hun jarenlange maatschappelijke bevoordeling zullen laten betalen. Zolang de politiek van deze groep mensen afhankelijk is zal het niet gebeuren.

Het voorstel zal ongetwijfeld worden aangenomen. Een nieuw bewijs voor het morele failliet en gebleken gebrek aan zelfreinigend vermogen van de manier waarop de Nederlandse democratie

tegenwoordig functioneert. Het ontbreekt onze volksvertegenwoordigers al jaren aan een gezonde morele zelfdiscipline; men staat zichzelf werkelijk alles toe en schaamt zich nergens meer voor.